21/06/2020

“Η κλήση των ψαράδων”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Διαβάστε το κήρυγμα για την Κυριακή Β’ Ματθαίου, 21 Ιουνίου 2020, όπως δημοσιεύτηκε στην επίσημη ιστοσελίδα της Ιεράς Μητρόπολης Κέρκυρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, με τίτλο “Η κλήση των ψαράδων”:

Την περασμένη Κυριακή, αδελφοί χριστιανοί, ο Χριστός έθεσε το πλαίσιο των προτεραιοτήτων μας, προτάσσοντας την προς τον Θεό αγάπη πάνω από την αγάπη προς τους γονείς, τους συγγενείς ή προς τα επίγεια αγαθά. Μάς είπε μάλιστα ότι όποιος τα αφήσει όλα αυτά για το όνομά του, θα λάβει εκατονταπλάσια και θα κληρονομήσει την αιώνιο ζωή. Σήμερα βλέπουμε το παράδειγμα της κλήσεως των πρώτων μαθητών και αποστόλων του Χριστού, των απλών ψαράδων της Γαλιλαίας, οι οποίοι στο κάλεσμα του Ιησού άφησαν τα πάντα και τον ακολούθησαν.

Καθώς ο Χριστός περπατούσε δίπλα στην θάλασσα της Γαλιλαίας, μάς λέει ο ευαγγελιστής Ματθαίος, είδε δυο ψαράδες να ρίχνουν δίχτυ στη θάλασσα, τον Σίμωνα τον επονομαζόμενο Πέτρο και τον Ανδρέα τον αδελφό του, και τούς λέει: - Ακολουθήστε με, και θα σάς κάνω αλιείς ανθρώπων. Κι εκείνοι αμέσως παράτησαν

τα δίχτυα και τον ακολούθησαν. Αφού προχώρησαν λίγο, βλέπει άλλους δύο αδελφούς, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο, παιδιά του Ζεβεδαίου, μέσα στο πλοίο μαζί με τον πατέρα τους να συμμαζεύουν τα δίχτια τους. Τούς κάλεσε κι εκείνοι αμέσως άφησαν το πλοίο και τον πατέρα τους και τον ακολούθησαν. Και περιόδευε όλη την Γαλιλαία ο Ιησούς, διδάσκοντας στις συναγωγές τους και κηρύσσοντας το ευαγγέλιο της βασιλείας (του Θεού) και θεραπεύοντας κάθε ασθένεια και κάθε τραύμα στον λαό.

Γιατί ο Χριστός διάλεξε τους άσημους ψαράδες για μαθητές του; γιατί δεν επέλεξε να καλέσει ανθρώπους μορφωμένους, με λιπαρή γνώση και ικανούς στον λόγο; γιατί, ενώ δίδασκε στις συναγωγές, κανείς από τους γραμματείς και τους Φαρισαίους δεν τον ακολούθησε και δεν πίστεψε στην διδασκαλία του, πέρα από τον Νικόδημο, ο οποίος μάλιστα τον επισκέφθηκε νύχτα; μήπως ο Χριστός με τον τρόπο του περιφρόνησε την ανθρώπινη σοφία; Όχι, δεν την περιφρόνησε· εξάλλου η ανθρώπινη γνώση και σοφία, δώρο του Θεού στον άνθρωπο είναι. Αλλά το κριτήριο του Χριστού για την επιλογή των μαθητών του δεν είναι η γνώση αλλά η ταπεινοφροσύνη, δεν είναι η σοφία αλλά η αγάπη, δεν είναι ο νους αλλά η καρδιά.

Ο Θεός αγάπη εστί. Γι αυτό και συνέστειλε την θεότητά του και χωρίς να πάψει να είναι Θεός έγινε και άνθρωπος συνάμα, για να λυτρώσει τον άνθρωπο από τα δεσμά του θανάτου, και ταπεινώθηκε και λοιδορήθηκε, και συκοφαντήθηκε και υπέμεινε τον σταυρό και τον θάνατο για χάρη μας. Η άκρα φιλανθρωπία του Θεού υπαγορεύει και την άκρα ταπείνωση του Υιού και Λόγου του Θεού· και κατά τον ίδιο λόγο η ταπεινή καρδιά γίνεται η πλέον δεκτική της κατά Θεόν αγάπης. Ο ταπεινόφρων άνθρωπος δεν καυχάται για τίποτα δικό του, και γι αυτό έχει πνεύμα μαθητείας· ακόμα κι αν είναι ο σοφότερος των ανθρώπων, ομολογεί σαν τον Σωκράτη ότι δεν ξέρει τίποτα και με τον τροπο αυτό, καθιστώντας δηλαδή τον εαυτό του φτωχό και μη επαιρόμενος, συνεχίζει να πλουτίζει σε σοφία. Γι αυτό στον πρώτο από τους Μακαρισμούς ο Χριστός λέει: «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Ο Χριστός δεν κάλεσε τους σοφούς γιατί ήταν υπερήφανοι, γιατί αποκαλούσαν τους εαυτούς τους δασκάλους και δεν ήταν επομένως δυνατόν να δεχτούν ότι έχουν ανάγκη μαθητείας, γιατί ξεχώριζαν τον εαυτό τους από τον λαό τον οποίο μάλιστα περιφρονούσαν και τον χρησιμοποιούσαν για να προβάλλουν την υπεροχή τους και για να επιθέτουν στους ώμους του δυσβάστακτα φορτία. Ο Χριστός δεν κάλεσε τους γραμματείς και τους Φαρισαίους γιατί ήταν σκληροκάρδιοι και προτίμησαν να βγάλουν από την μέση αυτόν που μιλούσε στις καρδιές των ανθρώπων, παρά να τόν ακούσουν και οι ίδιοι και να μετανοήσουν.

Ο Χριστός κάλεσε για μαθητές του τους ταπεινούς, τους άδολους, τους

ανθρώπους με ζέση και πίστη στην καρδιά τους, ακόμα κι αν ήταν διώκτες του σαν τον νομομαθή και κοσμογυρισμένο Παύλο. Και μάς καλει όλους, είτε είμαστε απλοί άνθρωποι είτε μορφωμένοι, να καθίσουμε με ταπεινοφροσύνη σιμά στα πόδια του σαν την Μαρία την αδελφή του Λαζάρου, να ανοίξουμε τα ώτα της καρδιάς μας, να αφουγκραστούμε τα λόγια του, λόγια ζωής αιωνίου, να θερμάνουμε την καρδιά μας με την ζέση της πίστεως και με την αγάπη του Θεού.

Ο κόσμος μας, αδελφοί χριστιανοί, έχει γεμίσει δασκάλους και διδάκτορες και σοφούς. Ο καθένας χρίζεται αυθεντία και δημιουργεί δική του σχολή και προσπαθεί να σύρει τον περίγυρό του στον δρόμο που ο ίδιος χάραξε. Κάποιοι επιχειρούν μάλιστα να ξαναγράψουν το Ευαγγέλιο, με τρόπο επιστημονικό, και βάζουν την γνώση τους πάνω από τον Χριστό και από την Εκκλησία του. Δεν ευθύνεται η γνώση γι αυτό το φαινόμενο ούτε η επιστήμη, αλλά η έπαρση όσων εκ των μορφωμένων ανθρώπων νομίζουν ότι είναι σπουδαίοι και τρανοί. Ο Θεός όμως αντιτάσσεται στους υπερήφανους και δίνει την χάρη του στους ταπεινούς. Γι αυτό, αδελφοί, ας προσεγγίζουμε τον Χριστό αλλά και τους αδελφούς μας όχι σαν δάσκαλοι αλλά με πνεύμα μαθητείας, με ταπεινοφροσύνη, με απλότητα, με τον νου αλλά και με την καρδιά, με πίστη και με αγάπη, για να γίνουμε δοχεία της χάριτός του και κληρονόμοι των αιωνίων αγαθών της Βασιλείας του. Αμήν.